

רויטל איתן

איילה עפה

אז יש לי היום יומולדת. אני בת שמונה עשרה ועוד פחות

ועוד. בטוח שאני עשר. וגם בת. ועוד שמונה. ואז, בהתחלה שלי, אז, כולם לא האמינו. חשבו שאני לא אהיה פה. אבל אני כן "כנגד כל הסיכויים. נס רפואי" – ככה קראו לי שמה בכתחולמיים שהייתי. הנה. אני הולכת. מריחה. אוהבת פרפרים. ממש ממש. כאן. באמת. אמא צוחקת ואומרת שאני "אצבע משולשת למדע". אני לא מבינה מי זה המדע הזה? ואיך אצבע ארוכה יכולה להיות משולשת? טוב, לא הכול ממש טוב. הרבה דברים שקליקלות לכם, לי זה לא. אני יכולה לעשות רשימה למכולת כמו שאמא מכינה רשימת "יש" (יש להביא, יש לקנות, יש לתקן ועוד כל מיני 'ישים' כאלה). אבל אצלי זאתי רשימת "אין".

מה שאין לי. מה שאחרת אצלי מאצלכם. וגם אתם יכולים בעצם להכין אותה, אם רק תסתכלו עלי. זה מצחיק ולפעמים גם מפחיד קצת. הרווח הזה בין איך שאני בחוץ ומה שיש לי בבתוכי של הלב שלי. אמא אומרת שהראש שלי מלא מחשבות כמו "שפנים בכובע של קוסם". ואיך שהיא אומרת את זה, אני רואה שדה גדול צהוביירוק עם שמש למעלה בשמים ומיליו שפנים רצים מהרמה, ומתנגשים כמו המכוניות שראיתי בלונה פארק. ומה שאמא אומרת זה נכון. השפנים. אבל הפה שלי בלימילים. "את שפת הריק של איילה, לא לומדים בשום אוניברסיטה" עמ אומר. "חוץ מאשר בפקולטה לאהבה במגמת סובלנות. אבל היא עומדת להיסגר מחוסר מתעניינים...". ואני לא ממש מבינה את עמ אולי בגלל שהוא נורא גבוה אז המילים שלו ענקיות, ואפילו אם יהיה לי סולם, אני לא אצליח לטפס אליהן. בעצם אתם לא יודעים מי זה עמ שהוא עומרי ומי זאתי אמא שהיא אמא שלי, אבל לא מתחשק לי עכשיו לספר.

יומולדת שמונה עשר. עוד פעם ועוד פעם אומרים לי "את בוגרת", "אוטוטו חיילת". אז אני כמעט. כי לא מזמן, אולי שנה ועוד פחות, הגיעה בשבילי מעטפה צהוביירוקה מצה"ל הזה והלב שלי קפץ איזה חצי מטר פחות ועוד באוויר. ונזכרתי בכל הטיולים האלה שעשינו עם הפתספר בצה"ל, פעם אתמול. ותכף חשבתי בזמן שקפצתי, שאולי, אולי אולי, הצה"ל הזה הפסיק לישון ונפתחו לו פתאום העיניים. שהוא החליט שאני כן יכולה. יכולה. ושאוּלי בתוך המעטפה יש מכתב כמו שחלמתי בחלום הכי הכי יפה שלי: "צבאה הגנה"

לישראל מדינתנו וירושלים עירנו, שמח לכבודך. בואי אלינו חיילת איילה". וחשבתי בתוך הראש שלי שאני לא צריכה לנהוג בהגה של מטוס בשמים, ולא אכפת לי לא ללכת עם טנקים בשדה. אני רק רוצה לשבת בחדר קטן. אפילו בלי מזגן. ושיתנו לי ערימה של ניירות ענקית ואני אעשה חורים במכשיר הזה ואחשוב הכי חזק בראש, בשביל שהחורים יהיו בקו ישר. ואז אני אכניס לקלסרים צהוביירוקים עזית שכתוב עליהם מילה דומה לדייסה – "גריסה".

אמא פתחה את המעטפה. הידיים שלה קצת רעדו והאצבעות היו רטובות והנייר נעשה דומה לסמרטוט הצהובי

ורוד מהמטבח. היא קראה בשקט. הרימה את הראש בשקט. הסתכלה עליי בשקט ויצאה מהחדר בשקט ישר לקדריעבודה שלה, למחברת. ואני הבנתי שכנראה, לא יודעת למה, צה"ל המשך לישון לי בעיניים סגורות. אז חשבתי שאם, אולי, נהיה חברים ואתם תכירו אותי קצת לא רק מבחוץ אלא מהבטן, "מהבטנה" כמו שאמא אומרת, אולי אז גם אתם תגידו משהו לצה"ל נגיד – "איילה יכולה!". אפילו הכנתי

במבה ומעטפות. וציירתי עליהם הכי יפה את הבית ששמה גרה "לשכת גיוס" – שעומרי מדבר עליה כל הזמן.

זהו. אם תישארו קצת ליומולדת, אני אספר לכם כל מיני דברים שלא סיפרתי לאף אחד, כי קשה לספר סיפור בלי

מילים. ואני אספר לכם גם על החלומות שלי. ששמה, בחלומות שאני חולמת, אני מדברת רגיל. שמה פתאום, יש לי את כל המילים. והמילים הכי יפות והמילים הכי ענקיות. כמו של עומרי. ואני מבטיחה שאני אספר מהרמה, כי בעוד רגע הפרפר שלי יעוף כל כך גבוה, שאף פעם אני לא אצליח לתפוס אותו, והשנייה הזאת, תכף לא תהיה.

ואז, בידיבדיוק כשחשבתי על המכתב של צה"ל, ראיתי את הפרפרון יושב לרגע על "המחברת של אמא". כל ערב היא רצה אליה, למחברת הזאת. והעיניים שלה שמחות כמו שהיא פוגשת חברה טובה שלא ראתה מיליו שנים. היא פותחת אותה מהרמה ומתחילה לכתוב ולכתוב כאילו משהו בורח לה עוד רגע והיא צריכה לתפוס אותו בעט שלה. אני לא מבינה מה יש לה עם המחברת, אבל ברגע שהיא יושבת, היא לא מרימה בכלל את הראש מהדף ואם מדברים אליה היא כאילו לא כאן והפנים שלה כמו כאלה שקופות והיא נראית כאילו היא בעצמה מעופפת בתוך בועה שיצאה מבקבוקון הסבון שלי. בשקט התקרבתי לתפוס את הפרפר שישן על המחברת, אבל היד שלי לא שמעה את המחשבות שלי ופתאום, לא בכוונה, היא נפלה חזק והמון דפים מ"המחברת של אמא" נשארו לי ביד. והדפים התפזרו כמו סביוןסבא שאני עושה לו "פפפוווו..." כמו כוכבים שאני רואה נופלים בלילה בשמים, כמו סוכריות צבעוניות שמפזרים על העוגה שלי ביומולדת שמונהועודבתעשרה שלי. ואיפה שהדפים של אמא נשרו שמה הם נשארו, והמילים שלה התחבקו עם המיליםלאמילים שלי.

אז עכשיו, תקשיבו עמוק מבתוכו הכי בפנים של הלב. תקשיבו בכל האוזניים שלכם לשקט שלי. כי כל מה שקרה כאן וכל מה שיקרה – מעולם לא היה וכנראה אף פעם לא יהיה.

הכול התחיל בחושך. כשהייתי. כשנחלמתי...

עוד לפני הכול.

חושך גדול ושחור. בלי אוויר.

מגששת החוצה. אין דרך. מים מזוהמים מקיפים אותי מכל עבר. שואבת ויונקת את החלל מסביבי. מחנק. אין לי אוויר. רכבת דוהרת עולה מדפיקות לב מואצות. בועטת בידיים, ברגליים, מניעה את הראש בפראות. מנסה להיחלץ. הצילו...! הצילו...! הדפנות סביבי מתחילות לרעוד. רעידת אדמה הולכת ומתחזקת. הגוף מיטלטל, נחבט בקירות. זה נעשה יותר פראי מרגע לרגע. פותחת את הפה "אוויר!..." מים שחורים ממלאים את הגרון. מחרחרת. מתחילה לצלול פנימה. למטה. מרחוק צעקות "תדחפוי! היא מתה שם בפנים". הקירות מתכווצים. הולכים ונסגרים עליי. האור החלש בקצה המנהרה נעלם. נשאבת אחורה. טובעת בנוזל סמיך וצמיג. מתחילה להרפות. לוותר. רק לנוח. בולעת מים. הראש מוצף. אין אוויר. חושך... צעקה גדולה וארוכה וכוח אדיר בועט אותי אל הפתח. רגע לפני שהכול משחיר, ידיים קרות, נוקשות, מושכות אותי בכוח. רוצה לצעוק "אמא" אבל רק רוק, דם, סחי, זיעה וצפצופים מייללים. "תנו לי לראות אותה", מישהי לוחשת. מרימים אותי כמו תרנגול כפרות. אצבעות דוקרות את הכיסוי הדק סביב גופי. "תנו לי אותה. לחבק רגע" מתחננים שם. "אין זמן!" קורעים אותי רחוק מהבטן. רחוק מהשד. זנב ריח חלב חם באפי. "למחלקה!" – קולות מתכת, גלגלי עגלה חורקים, ניאון מסנוור. התקרה חולפת במהירות מול פניי. חלוקים לבנים מתנופפים בריצה... הא... הא... הא... נשיפות. דלתות נפתחות. שלט לבן "טיפול ילודים". צינור לאף, צינור לפה, צינור לווריד. נחשי פלסטיק משתרגים סביבי. הראש מוקף כיפה ענקית. כתר חונק. חומר חם זורם לי בדם. הוורידים נשרפים. מרפה. נשפכת. לאט.

משלימה. שוקעת. חלוקים לבנים מרפרפים סביבי. ראשים רוכנים מעל מיטתי. "לידה עצמונית... נצפו מים מקוניאליים. נשאב חומר סמיך ממיטתי הקול". עיניים בולשות את גופי. ידיים ממשמשות את בטני. קר לי. החדר חשוך. מוניטור מצפצף. לטינית מתערבבת באנגלית. עברית מתערבבת ברוסית. "הנשימות התייצבו רק ביום השלישי לחיים... החל מהלידה שרויה בתנוחת צפרדע" קורי עכביש צבעוניים עוטפים את קירות החדר. צילומי המוח שלי מוקרנים על מסכי ענק. עיני הרופאים עוקבות אחרי הסרט הכי טוב בעיר. אצבעות המומחים משוטטות על פני מפת דרכים מסובכת. אין מוצא. אין מוצא. זולגת לאט לתוך חוסר הכרה. רגע לפני התהום לוחשת לעצמי: "בוקר טוב עולם – הגעתי".